

Arbejdsstof noget mere, end Kommissionen har gjort; dog mener jeg, at vi ikke kunde have begrænset Kommissionens Arbejde til at omfatte udelukkende det talmæssige. Kommissoriet var affattet saaledes, at dette maatte anses for at have været en uforvarlig og utilstrækkelig Besvarelse af de Spørgsmaal, som fra Statsministeriets og fra Rigsdagens Side var stillede til Kommissionen. Det var ganske klart, og det har heller ikke nogen indenfor Lønningskommissionen været i Tvivl om, at det denne Gang gjaldt om at faa en Undersøgelse af selve Principperne for Statstjenestemændenes Lønnings-, Pensions- og Understøttelsesforhold. Derfor var der heller ingen, der var i Tvivl om, at det var den principielle Drøftelse, som maatte gaa forud for en egentlig talmæssig Opbyggen af hele Lønningsystemet. Hvorvidt man saa samtidig skulde udstrække sit Arbejde til ogsaa at omfatte de for Statstjenestemændene gældende almindelige Bestemmelser, er der noget mere Tvivl om i Henhold til Kommissoriet, som efter min Mening meget vel tillod, at adskillige af de Spørgsmaal, Kommissionen har taget op til Undersøgelse og for de flestes Vedkommende til Afgørelse, for Kommissionens Vedkommende i hvert Fald var blevet skubbet ud. Vi valgte imidlertid at gaa den Vej at tage disse almindelige Bestemmelser med af forskellige Grunde. Jeg skal nævne nogle af disse Grunde.

For det første vil enhver, som gennemser Kapitel 1 af det af Kommissionen udarbejdede Lovforslag for Statens Tjenestemænd, se, at en hel Række af disse Bestemmelser i Virkeligheden direkte eller indirekte har en lønningsmæssig Karakter, direkte eller indirekte berører Statstjenestemændenes økonomiske Forhold. Spørgsmaalet om Tjenestemændenes Forhold under militære Indkaldelser er jo i Virkeligheden et økonomisk Spørgsmaal; hvorvidt han skal oppebære Lønning for den Tid eller skal have sin Lønning nedsat, er et Spørgsmaal af økonomisk Art, Spørgsmaalet om særlig Tjenestefrihed for kvindelige Tjenestemænd i de Tilfælde, som falder ind under Lovforslagets §§ 15 og 16, er ogsaa et Spørgsmaal af økonomisk Art for de kvindelige Tjenestemænd. Spørgsmaalet om Retten til at appellere Lønningsspørgsmaal eller Pensionsspørgsmaal eller andre økonomiske Spørgsmaal til Domstolene, som her har fundet, haaber jeg, sin endelige Afgørelse ved den Form, Kommissionen har foreslaaet, er i hvert Fald ogsaa indirekte et Spørgsmaal af økonomisk Karakter; og at Spørgsmaal som de, der

omhandles i §§ 36—38 om Tjenestebolig, Tjenestejord, Beregning af Naturalier og Fradrag for disses Ydelse, er af økonomisk Karakter, siger sig selv. Det samme gælder om Spørgsmaalet om Uniforms- og Beklædningsgenstande o. s. v. I det hele taget tror jeg, man maa sige, at de allerfleste af disse eller lignende Bestemmelser, som Kapitel 1 omfatter, i Virkeligheden vedrører Tjenestemændenes økonomiske Vilkaar paa en saadan Maade, at man ikke ret godt kunde tænke sig et saadant Arbejde som det, Lønningskommissionen har afleveret, uden at der var taget Hensyn i hvert Fald i Betænkningens form, men helst i positiv Forslagsform til Spørgsmaalet om Ændring af eller Opretholdelse af hidtidige Bestemmelser. Derfor tror jeg ogsaa, det var rigtigt, at Kommissionen besluttede sig til at tage disse Spørgsmaal op, selv om de selvfølgelig har krævet deres væsentlige Part af den Tid, i hvilken Kommissionen har arbejdet. Dernæst mener jeg, at Lejligheden og Forholdene var til at tage disse mange Spørgsmaal op til Undersøgelse, ja, at den var særdeles gunstig. Kommissionen bestaar, som alle ærede Medlemmer ved, af Repræsentanter for Tjenestemændene, af Repræsentanter for Administrationen og af Repræsentanter for Rigsdagen; Medlemmer af alle politiske Partier er repræsenterede imellem disse Repræsentanter. Det var en Sammensætning, som borgede for, at her var et Forum for disse Spørgsmaals Undersøgelse og Afgørelse, som var det rette, og dertil kom, at paa det Tidspunkt, da Lønningskommissionen begyndte sit Arbejde, ønskedes der neppe fra nogen Side, at der skulde foretages en Revision af vore Lønningslove netop da. Jeg tror, at Tiden var af den Beskaffenhed, at et Forslag, fremsat fra Kommissionens Side, ikke vilde være gaaet igennem Rigsdagen; Usikkerheden var alt for stor i de økonomiske Forhold, og Forventningen om, at denne Usikkerhed snart skulde ophøre, var saa ringe, at man paa det Tidspunkt vilde have fundet det i allerhøjeste Grad urigtigt at gennemføre en Revision af vore Lønningsbestemmelser.

Men endelig — og det er for mig det væsentlige — er det af afgørende Værdi at have de for Tjenestemændene gældende Regler, af hvad Art de end maatte være, samlede paa et enkelt Sted, tilgængelige for Tjenestemændene saa vel som for andre og moderniserede saaledes, at de passer med Nutidens Forhold. For Tiden, før denne Lovgivning træder i Kraft — foreløbig er det jo kun et Lovforslag —, er disse Bestemmelser spredte, ikke alene over mere end 100